

POSTANOWIENIE

12 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

na posiedzeniu niejawnym 12 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku D.L.
z udziałem Gminy K.
o zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej D.L.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach
z 19 września 2023 r., III Ca 145/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika kwotę 900 zł (dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych w przypadku opóźnienia, rozpoczynającego bieg po upływie tygodnia od dnia doręczenia wnioskodawczynie odpisu niniejszego postanowienia.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹§ 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne

2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów
3. zachodzi nieważność postępowania
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 19 września 2023 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazana przez skarżącą podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Twierdzenie skarżącej o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, nie znajduje bowiem dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżącą. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowisko przedstawione przez skarżącą, związane z zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., art. 227 i art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 172 § 1 i 2 k.c. nie daje zaś podstaw.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art.398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 13 § 2, art. 391§ 1 i art. 398.21 k.p.c.

Dariusz Zawistowski

[SOP]